

ת"פ 35735/06 - מדינת ישראל נגד מ נ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35735-06-16 מדינת ישראל נ' נ
בפני כבוד השופט דרור קליטמן

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אוראל צבע -
רוזנצוויג שלוחת תביעות כפר סבא
המאשימה

נגד
מ נ באמצעות עו"ד עלא תילאו"
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי אני מודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מאישומו בעבירות איומים ולהרשיע אותו בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בגין זוג.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בגין זוג, בהתאם לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ואיוימים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 8.6.16 בשעות הצהרים, במטבח ביתם, לאחר שנתגלו ויכוח בין הנאשם לבין אשתו באותו העת, הגב' ש נ (להלן: "המתלוננת"), השלים הנאשם לכיר ועל הרצתה, מאכלים אותם הכינה המתלוננת. משזו אחזה בחולצתו וצעקה עליו, נטל הנאשם מידה מכשיר טלפון סלולארי וחבט באמצעותו בראשה. כתוצאה לכך נגרם לה במצחה, חתך עמוק באורך 3.5 ס"מ. נוכח בקשתה של המתלוננת, הוא הסיע אותה לבית החולים, תוך שהוא מאיים עלייה כי ככל שתגשים תלונה כנגדו במשטרה, הוא יهرוג אותה.

ראיות הצדדים

3. בראשית פרשת התביעה, העידה **המתלוננת**, אשר עדכנה את בית המשפט כי יום טרם הדיון, בני הזוג

עמוד 1

התגרשו. בכל הנוגע לאירוע המתוואר בכתב האישום, היא תיארה כי היה מדובר בחודש הרמדאן וכי היא יצאה לקניות עם אחיה וכתוצאה נתגלו ריב בינה לבן הנאשם אשרensus על כך שיצאה ובתגובהו השלים את האוכל בחצר ובעית והכה בה עם מכשיר טלפון סלולרי במצבה וכתוואה מכך כל חולצתה התמלאה בדם. בהמשך הלכה למרכז רפואי ובוצעה לה הדבקה. לאחר מכן היא זמינה משטרה וכשהגיעה לבית, מצאו את חולצתה המוכתמת בדם בפח הזבל ולקחו אותה. בעקבות האירוע פנתה המתלוונת לבית המשפט בפתח תקווה והוצאה צו הרחקה לנאשם במשך 3 חודשים. לדבריה, סיפרה על התקיפה לאחותה, לאמא ולאשתו של אביה. לבית המשפט הוגש דיסק (**ת/1**) ובו תמונות המתעדות את החולצה המוכתמת בדם וטיפות דם במקלחת ובכירור.

בחקירתה הנגדית עומרה על ידי הסניגור עם דברים שאמרה בהודעתה במשטרה וכן בבקשתה למתן צו הגנה בבית המשפט השלום בפתח תקווה ובדיוונים עצמן. לבית המשפט הוגש פרוטוקול דיון בה"ט 16-06-22719 מתאריך 9.6.16 (**נ/1**), פרוטוקול דיון מתאריך 14.6.16 (**נ/2**) בקשה לצו הגנה (**נ/3**) והודעת המתלוונת במשטרה מתאריך 9.6.16 (**נ/4**).

4. עוד העידה, אמה של המתלוונת, **גב' ג'**, כאשר חלף עדותה בחקירה ראשית הוגשה הودעתה במשטרה מתאריך 14.6.16 (**ת/2**), בה היא מတרת כי המתלוונת הגיעה אליה ביום האירוע כשהיא בוכה, כמו כן היא מတרת שראתה עליה דם במצב עם פצע פתוח ולשאלתה, ענתה לה המתלוונת כי הרבה עם הנאשם והוא "דפק לה את הפלפון בראש ובגלל זה היא נפצעה" ובעקבות זאת הלכה המתלוונת עם אחותה למרוץ הרפואי שם בוצעה לה הדבקה לפצע. בחקירתה הנגדית סיפרה כי לבני הזוג יש מחלוקת בעניין מכירת קרקע וכי רוב הווייכוחים בין בני הזוג הם על כסף לרבות הווייכוח הזה.

5. כמו כן העידה, **גב' א ג'**, אחותה של המתלוונת. גם בעניינה הוגשה הודעתה במשטרה מתאריך 14.6.16, חלף חקירתה הראשית (**ת/3**). בהודעתה היא מတרת כי ביום האירוע הייתה בבית הוריה לרגל סעודת שבירת צום הרמדאן וראתה את אחותה מגיעה בוכה ומצחה מדמים כיש שלה חבלה בראש והמתלוונת סיפרה לה שרבה עם בעלה מכיוון שהוא רוצה שתתנקק את קשריה מההורים שלה. היא לkerja את המתלוונת למרוץ הרפואי שם בוצעה לה הדבקה במצב. בחקירתה הנגדית תיארה כי זו לא פעם ראשונה שהם רבים וכי יש להם יכולות אדמומיות וכי באותו יום הם רבים גם בשאלת היכן יאכלו בסוף הצום. היא אף תיארה כיצד נראה הבית כשהגיגו השוטרים, דם על הרצפה וכסאות וצלחות אינם במקום וכן תיארה את חיפוש החולצה שבסוף נמצאה ועליה דם שנראה בעיניה כדם טרי.

6. באמצעות **רס"ר שלומי שורץ**, אשר גבה את הודעתה הנאשם, הוגשה ההודעה (**ת/4**).

7. העיד אף **רס"ר אלכסנדר אברוני** והוגש דז"ח פעולה שנערכ עלידו (**ת/5**) בדו"ח מתאר העד את הגעתם לבית הנאשם יחד עם המטלוננט ואחותה, הוא מתאר אף את סימני הדם שצולמו על ידו ואת החולצה המוכתמת בדם שנמצאה על ידי האחות, כאשר המטלוננט אישרה כי זו החולצה אותה לבשה בעת האירוע המתואר בכתב האישום.

8. הוגשה תעודת רפואי ממרכז רפואי אלרatoi (**ת/6**).

9. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, אשר תיאר כי ביום האירוע המתואר בכתב האישום, שב מעבודתו בשעה 14:00 והחל ויכוח בין המטלוננט בונגע לשאלת היכן יأكلו בתום הצום. הוא הלך לישון וכשהתעורר לא מצא את המטלוננט בבית ולכן התקשר אליה וזיה אמרה לו שהיא עם אחיזותה בטירה והוא אמר לה שלא כך צריך להיות ברמדאן שהוא אוכל לבדוק בבית והיא ענתה לו שתזהיר. כשהגיעה לבית החלטה לצחוק והוא ביקש ממנו שלא לצחוק על מנת שלא יהיה לו בשות מהשכנים, היא תפסה בחולצתו והחליקה על הרცפה ושוב קמה והויכוח המשיך. לאחר האוכל, הואלקח אותה לבית ההורים שלה והלך לתפילה ולאחר מכן אסף את בתם והתקשר למטלוננט אחר זו לא ענתה. בשעה 20:30 הגיעו משטרת י'ח' עם המטלוננט והוא הלך אתם לתחנת המשטרה.

טיעוני הצדדים

10. ב"כ המאשימה, עו"ד אוראל צבע רוזנצוויג, טענה בסיכוןיה כי המטלוננט העידה עדות מסודרת וקוהרנטית המתארת את מעשי הנאשם ביום האירוע ודבירה לא נסתרו במסגרת החקירה הנגדית. היא סבורה כי הסתרה שעלתה, לכארה, בשאלת האם התקיפה בוצעה באמצעות מכשיר הטלפון השיר לנאים או זה השיר למטלוננט, אינה משמעותית. היא מפנה לתמונות שהוגשו בבית המשפט המתעדות את החולצה המגואלת בדם והן את כתמי הדם בבית. דז"ח פעולה של שוטר מתעד אף הוא את המצב בבית. בנוסף מפנה לתעוזות הרפואיות שהוגשו לעניין החבלה במטלוננט. ממול ראיות אלו ניצבת גרסת הנאשם, אשר לטעמה הינה כולנית ומסתמכת באמירתו שכולם שקרים ומהניע לדבריהם הוא שאינם מסתדרים אותו. היא מצביעה על כך שיש שינוי בין גרסתו במשטרת לעדויות בית המשפט בכל הנוגע לשאלת האם המטלוננט תפסה בחולצתו. היא סבורה שאין ליתן משקל לגרסאות השונות בדבר המנייע לויכוח בין המטלוננט לנאים לאחר יש למעשה ויכוחים ביניהם במספר נושאים. לנוכח כל זאת היא עותרת להרשעת הנאשם במiosis לו בכתב האישום.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תילאוי, הגיע את סיכוןיו בכתב וטען בהם כי כתב האישום מבוסס אך ורק על עדות המטלוננט שהוא, לטעמו, עדות חלה הולקה בסתרות מהותיות ולא ניתן להתבסס עליה על מנת לבסס

הרשעה כנגד הנאשם. הוא מפנה לכך שבהודעתה במשטרה טענה המטלוננט שהויכוח בין הנאשם היה בנושא האוכל בעוד בבית המשפט אמרה שהויכוח היה גם בעניין יציאתה לבילוי. הוא אף מצביע על כך שבבית המשפט אמרה שה הנאשם שפרק אוכל גם בבית וגם בחצר ואילו במשטרה אמרה שפרק אוכל בבית ולא הזירה את החצר. בנוסף הוא מפנה לעדות המטלוננט בבית המשפט ועל פיה הנאשם תקף אותה באמצעות מכשיר הטלפון שלו, בעוד שבבבואה טענה שהדבר נעשה באמצעות מכשיר הטלפון שלה. הוא אף מתיחס לכך שכי שעה מעדותה של המטלוננט, הנאשם הסיע את המטלוננט לבית הוריה לאחר האירוע הנטען וטוען כי ניתן להתרשם כי המטלוננט היא אשה חזקה השולטת בנאש ולא סביר שתותקף על ידו. ב"כ הנאשם מפנה אף לבקש שהגישה המטלוננט לבית המשפט לענייני משפחה להוצאה צו הגנה ובה כלל לא מזכירה את נושא שפיכת האוכל על ידי הנאשם והמניע המזוכר בדיון בבקשתו הוא יכול על כספים, בנגדו לאמור על ידי המטלוננט בהליך זה. הוא מתיחס לכך שהמטלוננט הזירה בעודותה כי תקפה את הנאשם ותוהה מדוע לא הוגש נגדה כתב אישום. בכל הנוגע לעבירות האיים המיחסת לנאש בכתב האישום, הוא מצביע על כך שהנושא הזכר על ידי המטלוננט רק לאחר שנשאה עליו במשטרה ולא בהודעה הראשונית ולא הזכר על ידה כלל בדיון בנושא צו הגנה וכן במהלך עדותה בבית המשפט.

12. ב"כ הנאשם מתיחס אף לעדי התביעה הנוספים. הוא טוען כי עדותה של אמה של המטלוננט אינה עדות כבושה או אינטנסטיבית שנגבתה באיחור רב וגם ממנו ניתן ללמוד שככל פעם מעלה המטלוננט מניע אחר לויכוח בין בני הזוג. כך גם מעודותה של אחותה של המטלוננט, כאשר עדות זו, לטעםו, מזוהמת מאחר והעדה ליוותה את המטלוננט לדיוון בבית המשפט לענייני משפחה. הוא מצביע על כך שהאחות מעידה שהמטלוננט מסרה לה שהגיעה לבית ההורים בריגל בעוד הגיעה ברכבו של הנאשם. כמו כן היא מעידה שהחולצה המגואלת בدم נמצאה על יד השוטר וזאת בנוסף לשוטר שלדבריו החולצה נמצאה על ידי נרמי. בכל הנוגע לעודות השוטר שלומי שורץ, מצביע ב"כ הנאשם על מחדלי חקירה כדי חקירת המטלוננט בחשד לתקיפה, או בדיקת ד.ג.א מהדם שעל החולצה, או צילום מסך טלפון הנאשם ואי הוצאה דז"ח שיחות יוצאות ונכנסות לטלפון שלו.

13. מלבד אלו, ניצבת עדות הנאשם שלדעת בא כוחוήינה עקבית, ללא סתיות, אותנטית ומהימנה. לנוכח כל זאת עותר בב"כ הנאשם לזכותו של הנאשם בדף על כך שמדובר בעבירה ייחודה האמורה לבסס את האישום.

דיון והכרעה

14. בפתח הדיון אצין כי לאור כל עדותה של המטלוננט אין כל ذכר לתלונתה בעניין עבירות האיים ולא הוצאה כל ראייה אחרת בנוגע לכך.

15. **לנוכח האמור לעיל, הנאשם זכאי מאישומו בעבירה של איומים.**

16. בכל הנוגע לאיושמו של הנאשם בעבירה של תקופת בת זוג אשר גרמה לחבלה ממשית, העידה המתלוונת כי לאחר שבמהלך חדש הרמדאן יצאה עם אחיויתה לקניות, התגלו וויכוח ביןו לבין הנאשם בשאלת היכן יאכלו בתום הצום ובתלונת הנאשם על כך שיצאה לקניות עם אחיויתה. על פי עדותה, כאשר חזרה עם המוצרים שקנייה, השילר הנאשם את החפצים והאכל בבית ובחצר ובמיוחד הזוג רבו ביניהם ובמהלך הריב הינה בה הנאשם באמצעות הטלפון שלו, מכיה שגרמה לחבלה במצחה וכל חולצתה התמלאה בדם. עדות זו תואמת את גרסתה במשפטה כפי שניתן ללמידה מ-**4**, גם במהלך חקירתה הנגדית עמדה המתלוונת על גרסה זו וחזרה ותיארה את אופן התרחשותה.

17. אכן, צודק ב"כ הנאשם כי כאשר מדובר באישום המבוסס על עדות יחידה, על בית המשפט להזהיר את עצמו בבאו להרשותו נאשם על סמך עדות שכך. אולם בעניין שבפניו, מלבד האמון שנתייעבעויה של המתלוונת בכל הנוגע להתרחשות האירוע, תיאור עליו עמדה, כאמור במספר הזדמנויות, כולל בחקירה נגדית בה נשאלת שאלות אשר ניסו לעקע את אמינותה, הרי שעדות זו מחויקת בסיווע מספר מקורות. המתלוונת העידה כי כתוצאה מהתקיפה נחבלה במצחה וחולצתה גואלה בדם. בעת שהגיעו השוטרים לבית בני הזוג באותו לילה כמתואר ב-**5**, נמצא אכן חולצה מגואלת בדם אשר לדבריה של המתלוונת זו החולצה אותה לבשה בעת התקיפה. בית המשפט הוגש דיסק ובו תМОונות המתעדות חולצה זו, כך גם תМОונות המתעדות כתמי דם בכיוון ובמקלחת, כתמים אשר נוצרו, לדבריה של המתלוונת בעת שטפה את הדם מעלייה (**ת/1**). חיזוק נוספה מכך בטעודה הרפואית שהוגשה (**ת/6**) המתעדת טיפול רפואי שניתן למתלוונת ביום האירוע המתואר בכתב האישום וזאת עקב חתך במצח באורך 3.5 ס"מ שנגרם כתוצאה ממכה מחוץ קהה.

18. הודיעויהן של אמה של המתלוונת (**ת/2**) ואחותה (**ת/3**) הוגשו בהסכמה לבית המשפט והן נחקרו עליהם נגדית. מהודיעות אלו וمعدותן בבית המשפט עולה כי שתיהן רואו את המתלוונת כשהיא עלה לבית המשפט כשפצע ודם במצחה ולשתיهن סיירה המתלוונת כי הפעע נגרם כתוצאה מכך שהותקפה על ידי הנאשם. זאת אל מול עדות הנאשם אשר טוען כי כאשר הביאה לבית הוריה לא יתכן כי היה לה דם על מצחה (עמ' 59 ש' 7-6 לפרוטוקול). האחות - אריג' ג'ומעה, אף מתארת כי ליוותה את המתלוונת לטיפול הרפואי וכי הגיעה עמה ועם המשטרת לבית בני הזוג שם ראתה דם על הרצפה ועל החולצה שנמצאה בפח בבית. היא העידה כי על החולצה היה דם טרי וכי מדובר בחולצה השייכת למתלוונת. בכל הנוגע לעצם התרחשות התקיפה, עדויות אלו הן עדויות שמוועה שאין בעלות משקל, אך לא כך הדבר בכל הנוגע למצבה של המתלוונת, מצב הבית כפי שנמצא ועצם מסירת גרסתה של הנאשם לבני משפחתה בכל הנוגע לנורם לפיצועה. בכל אלו יש על מנת להוות חיזוק לעדותה של המתלוונת.

19. אל מול ראיות התביעה, מצויה גרסת הנאשם. בחקירהו במשפטה (**ת/4**), מאשר הנאשם אכן היה וויכוח בין

לבין המתלוונת בקשר לשאלת הארוכה בסוף הצום, הוא מתאר וויכוח קולני אולם מכחיש לחלווטין כל עימות פיזי בין המתלוונת לאף את הטענה כי שפרק אוכל. בנויגוד לgresת המתלוונת הוא אף טוען שהוא לא תפסה בחולצתו בשום שלב של הויכוח. כשהשאלה על הדם שנראה בבית טען שלא ראה דם. לעומת זאת בעדותו בבית המשפט, אישר הנאשם כי היה וויכוח קולני אולם בנויגוד להודעתו במשטרת טען כי:

"פטאות ראייתי אותה שהיא תפסה אותה בחולצה וצועקת, אני התרחקתי ממנה והוא החליקה על הרצפה... עוד פעם היא קמה מהרצפה ותפסה אותה מהחולצה" (עמ' 57 ש' 24-20).

כאשר נשאל הנאשם מה הסברו לכך שהמתלוונת הגיעה לבית הוריה כshedם על מצחה, טען: **"אני אומר לך שלא היה כלל דם"** (עמ' 59 ש' 10) ולטענתו עדותה של המתלוונת ועדות בני משפחתה בנושא זה היא שקרית וזאת מאחר והוא אינו בקשר טוב עמו.

20. האמור לעיל מצביע על כך כי gresת המתלוונת שהינה עקבית לאורך כל הדרך, מחזקת במקרים מסוימים כתעודה הרפואית, תמונות הדם בבית ועל החולצה שנמצאה בו וכן בעדויות בנות המשפחה אשר ראו את המתלוונת מגיעה לbijtem חboldה ותיארה בפניהם שזו תוצאה התקיפה בידי הנאשם וזה אל מול gresאותיו המשתנות של הנאשם בשאלת-האם היה עימות פיזי בין המתלוונת וכן לנוכח חוסר הסברו לחבלת שניצפה על המתלוונת ולדם שנמצא בבית, הרי שהגעתי למסקנה שיש לקבל את gresת המתלוונת אשר לא הוטל בה ספק סביר לנוכח gresת הנאשם.

21. נתתי דעתך לסתירות אליה הפנה ב"כ הנאשם, אולם אין סבור כי יש בהן על מנת להטיל ספק במiosisו לנายน בכתב האישום. אכן, בכתב האישום מתואר, בהתאם להודעת המתלוונת במשטרת כי התקיפה בוצעה באמצעות הטלפון הסלולארי של המתלוונת בעוד עדותה בבית המשפט היא תיארה כי התקיפה בוצעה באמצעות הטלפון הסלולארי של הנאשם. אין סבור כי מדובר בפרט מהותי שיש בו על מנת להשפייע על אמינותה של המתלוונת. כשבועמתה המתלוונת עם סטירה זאת ענתה: **"זה נכון שהוא כתוב אבל אני קיבלתי מכחה טלפון שלו. נראה שהיתה או הבנה או שלא הבינו אותו טוב. הוא נתן לי מכח עם הטלפון שלו."** (עמ' 15 ש' 10-9).

22. ב"כ הנאשם מצביע על כך כי בראיות המאשימה הוצגו על ידי המתלוונת, העדות ובמסמכים שהוגשו לבתי המשפט בהליכים שונים, מניעים שונים לוויכוח שהיה בין בני הזוג. פעמי מדבר על השאלה היכן יאכלו בתום הצום, בפעם אחרת בתלוונת הנאשם על כך שהמתלוונת יצאתה לבנות וכן בכך שישנו וויכוח על רקע כלכלי בין בני הזוג. לא מצאת כי ב"ריבוי" המניעים יש על מנת לערער את gresת המתלוונת. גם המתלוונת וגם הנאשם מתארים כי הויכוח ביניהם היה בשאלת הארוחה בתום הצום כשברקע לכך אי שביעות רצונו של הנאשם שיצאה לבנות עם אחיזותה בעוד הוא היה סבור כי עליה לסדר את הבית ולהזכיר את הארוחה לתום הצום. אכן,

amaha של המתלוונת תיארה כי מדובר היה בויקוח על כסף וגם במסמכי הבקשה לצו הגנה מופיע מניע זה. אולם עדותם הישירה של שני המעורבים בעימות מתארת כאמור את נושא הויקוח באופן זהה, מה עוד שכפי שעולה מן הראיות אין מדובר בויקוח בודד בין בני הזוג ויתכן בהחלט כי ברקע לנושא הספציפי של עימות זה קיים וכיום בין בני הזוג בענייני כספים.

23. גם בכך שהנאשם הסיע את המתלוונת לבית הוריה לאחר האירוע זאת לנוכח דרישתה התקיפה, אין על מנת להביא למסקנה כי יש בדבר על מנת לעורר ספק באמינות תלונתה. העובדה כי מדובר באשה חזקה העומדת על שלה ובבעל אשר מלא את דרישותיה אין על מנת לסתור את האפשרות שתתקוף אותה.

24. לא מצאתי ממש אף בטענת ב"כ הנאשם לעניין מחדי חקירה. הפעולות אותן הוא מצין בסיכון (אי בדיקת הטלפון בו בוצעה התקיפה, אי ביצוע איכונים בנוגע למקום הימצאותה של המתלוונת, אי חקירות עורך דיןה של המתלוונת בבקשתה לצזו הגנה) אינן פעולות שמחובות היחידה החוקרת היה לבצע ואילו ביצוען אין בו על מנת להשפיע על מסקנותי.

25. לנוכח האמור לעיל, הגיעו למסקנה כי המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח המיחס לנאשם בכתב האישום בכל הנוגע למעשה התקיפה.

26. אשר על כן, הנאשם מושך בביצוע עבירה של התקipa הגורמת חבלה של ממש בין זוג בהתאם לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ח, 26 פברואר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן, הנאשם וב"כ עו"ד עלא תילאווי.